

naravoslovna fotografija

mentor: Iztok Geister

ŠKOCJANSKI ZATOK

Tina in Andreja

Kot študentki Fakultete za varnostne vede sva prišli na tabor in izbrali delavnico naravoslovne fotografije. Čeprav se vam mogoče zdi, da se področje varstvoslovja in ta delavnica ne pokrivata, sva sami drugačnega mnenja. Prepričani sva, da se naravoslovje pravzaprav pokriva z vsemi področji našega delovanja, bodisi v službi ali privatnem življenju.

Naša prva in hkrati težko pričakovana delavnica v naravi je potekala v Škocjanskem zatoku. Nekoč morski zaliv, danes pa največje polslano močvirje v Sloveniji, je prebivališče in zatočišče velikega števila vodnih ptic, kačjih pastirjev in drugih močvirskih živali. V sladkovodnem predelu prevladujejo trstišča, v morskem predelu pa slanuše, rastline, ki živijo samo na slanih tleh.

Presenečeni sva bili nad urejenostjo naravnega rezervata. Prvič sva videli opazovalnice živali, ki so nama bile zelo všeč, saj jih lahko uporabljajo veliki in majhni. Prav tako igrajo vlogo krinke, s katero nismo prestrašili opazovanih živali. V pomoč so nam bile tudi informacijske table.

Pripetil se nam je smešen dogodek, ko smo ob opazovanju skozi teleskop opazovali čaplje, sedeli na tleh in naleteli na primorsko kuščarico. Vsi smo vzkliknili: »MARTINČEK!« Mentor Iztok nam je razložil, da tukaj pravzaprav martinčki ne živijo in da tu živi drugačna vrsta kuščarja imenovana primorska kuščarica.

V teh dneh sva se naučili veliko in še več, predvsem pa to, da slika pove več kot tisoč besed. I

Kot študentki varstvoslovja nama skrb za naravo že v vnaprej ni tuja. Tako kot pri varstvu ljudi in njihovega premoženja je tudi pri varstvu rastlin in živali ter njihovega življenjskega okolja

pomembno, da je nevsiljivo, takorekoč neopazno. In tako kot je v naravovarstvu samozaščita dobrodošla, tako je tudi pri varovanju narave dobro upoštevati naravne potrebe živih bitij, ki naj bi jih varovali. Le tako lahko varstvo narave v celoti doseže svoj plemeniti namen, namreč ohranjanje naravnih vrednot.

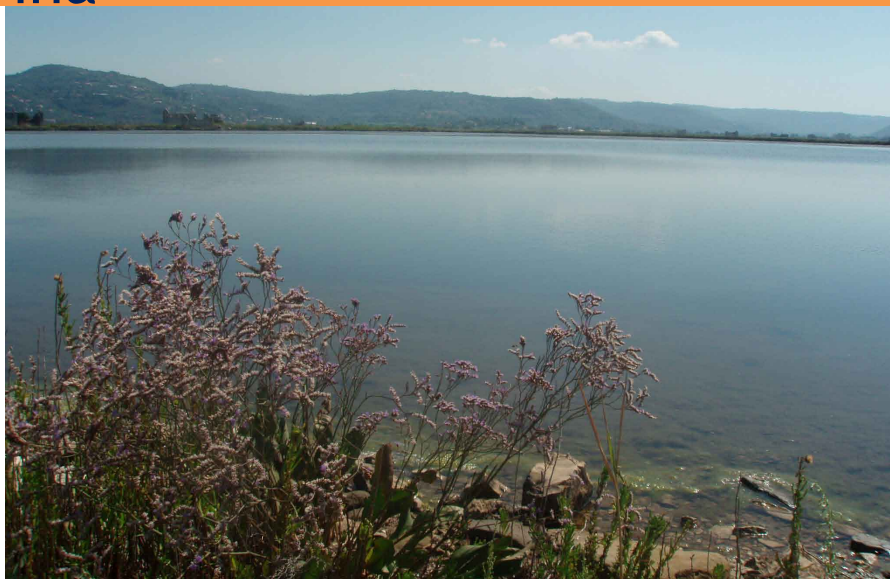

SEČOVELJSKE SOLINE

Nina, Jerica in Tina

Že takoj zjutraj nam je načrte pokvaril prometni zastoj, vendar se nismo pustili slabi volji. Med čakanjem na sprostitev prometa smo si ogledali tudi školjčno sipino. Bili smo navdušeni nad ogromno količino školjk, vsak si je vzel kakšno za spomin, saj Luka Koper »grozi«, da bo to naravno znamenitost spremenila v tretji pomol. Zastoj ni trajal večno, pot smo nadaljevali proti meji s Hrvaško, sicer malo bolj počasi zaradi gostega prometa.

Ostane sončnega in zelo vročega dopoldneva smo izkoristili za sprehod po Sečoveljskih solinah, ki se nahajajo ob ustju reke Dragonje. Ruševine starih solinarskih hiš in dve preurejeni v muzej ter kanček domišljije nas popeljejo nazaj v čas razcveta solinarstva. V poletnih mesecih so se na solna polja preselile cele družine, z izjemo za ženitev godnih deklet. Prepuščeni so bili lastni iznajdljivosti in naravnim danostim glede prehrane, pranja oblačil in konec kon-

cev tudi opravljanja potreb. Za slednje so poskrbeli kar v najbolj pretočnem kanalu, vendar so to lahko storili samo med oseko, samo tako je morje samo poskrbelo za izplakovanje.

Tako kot takrat tudi danes pridelovanje soli ni enostaven proces, sol se prideluje na solnih poljih. V bazenčkih, solnih gredah, se plitva voda počasi zgoščuje in izhlapeva, dokler v zelo slani vodi ne nastane sol.. Solinarji so izpostavljeni vremenskim vplivom - letošnje deževno poletje je krivo za skromno letino.

Med hojo po solinah smo odkrivali rastline in živali, ki so za ta ekosistem značilne. Ptice fotografskemu aparatu rade pobegnejo, imeli smo srečo, saj smo se že na poti ustavili, ker je Iztok zagledal rdečenogega polojnika. Nato smo se posvetili rastlinam, najbolj spretni med nami pa so ujeli tudi kakšnega metulja ali kuščarico. Slanoljubne rastline pa so se seveda rade volje nastavljele fotografskim aparatom.

To je bil drugi in hkrati zadnji izlet po utrjenih poteh. Če bi za to vedeli, bi se manj pritoževali zaradi vročine.

KRAŠKI ROB

Nina, Jerica in Tina

Po zapletenih in ozkih cestah z lepim razgledom na morje smo prispeli do majhne cerkvice sv. Kvirika v bližini Sočerge, kjer poteka kraški rob. Odprl se nam je razgled na slovensko in hrvaško stran meje. Z izpraznjenimi spominskimi karticami smo se zapodili za pisanimi metulji. Eden izmed njih je pristal na Tini V., najbrž je zamenjal kremo za sončenje za cvetni prah.

Na poti do spodmolov pod robom Velega Badina smo premagovali različne ovire, od škrapelj do z rujem zaraščenih stez in z robido prepletenih prehodov.. Najhujši izziv je bilo plezanje po »zajli« in

klinih navzdol, s skupnimi močmi smo strah premagali, prišli pod spodmole, in to celo brez poškodb.

Občudovali smo spodmole, ki jih imenujejo tudi ušesa Istre, saj se v njihovem objemu slišijo celo glasovi iz oddaljenih njiv. Tam gnezdi puščavec, ptica, ki je zelo plašna, ker pa smo mi zelo glasni, ni bila navdušena za poziranje pred našimi fotoaparati.

Za kraški rob in Kras nasploh so značilne rastline: na travnikih pionirska ruj in brin, značilnici ametistasta možina in bela obloglavka, v pečinah naskalna rastlina piramidasta zvončica.

Pot nas je vodila pod naravnim kamnitim mostom. Ker je ravno na ta dan potekala dirka starodobnih vozil in je bila zato cesta zaprta, nam šofer Vlado ni mogel prihraniti poti navzgor. V opoldanski vročini smo sopihali za hitrim Iztokom, na to pot nas še vedno spominjajo številne praske in odrgnjeno koleno. Trpljenje je bilo pozabljeno, ko smo se osvežili s sladoledom pod Iztokovo trto.

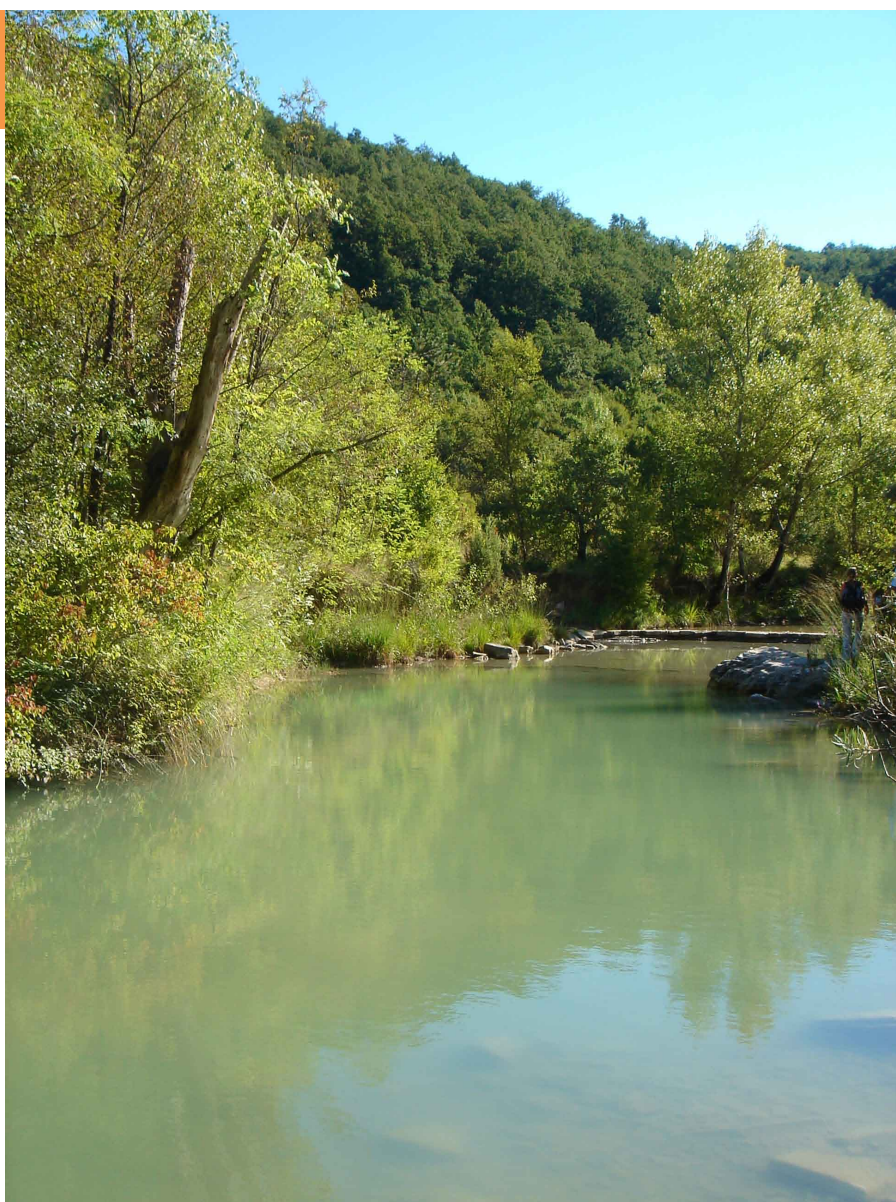

DRAGONJA

Maja in Ivo

Nedelja je, »dan za izlet«. Fotografi imamo danes v načrtu raziskovanje doline Dragonje. Nevihta prejšnjo noč je izmila nebo. Po poti se začnejo bistriti tudi naše misli ... Z glavne ceste zavijemo proti Sv. Antonu. Dvigujemo se nad Koprski zaliv. V ozadju se izrišejo Alpe. Iztok nas vodi v osrčje gričev. S kombijem zapeljemo preko kamnitega mostu in izstopimo. Ob strugi Dragonje se napotimo proti njenemu izviru. Ime Dragonja izhaja in besede drago - zmaj. Nekoč je bila ta dolina posejana z mlini, ki so izkoriščali njeno silovito moč, nas poduči Iztok. Ob hujših nalivih so mlinarjevi neredko prenočevali na strehah svojih domov ... Mi pa smo nadvse zadovoljni, da je v strugi sploh kaj vode! V poletnih mesecih namreč reka običajno presahne. Stopamo po zarasli poti. V objektiv lovimo cvetje, grmovje, metulji pa niso ravno hvaležni pozerji! Segamo pod skale v vodi, kjer se skrivajo rakci. Nazadnje v vodi le zagledamo dokaj velikega primorskega koščaka, ki je odlično prilagojen življenju v presihajoči reki. Po kamnih posedajo blede peščenjaki, rečni kačji pastirji.

Pot se večkrat izgubi, zato uporabimo strugo Dragonje. Spodrsavanje po vlažnem kamenju razblini še zadnje jutranje sanjarjenje ... Nadaljujemo mimo slikovitega tolmana, ki vabi v objem hladne kopeli. Zadnji del poti je divje neprehoden: kot bi narava želela obvarovati krhke začetke reke, ki jo napaja. Bodljikavo grmičevje,

pajkove mreže, nepregledna gošča, stopanje v prazno ali moko, podrto drevje na poti ... Prebuja se instinkt Jaz Tarzan, ti Jane! Džungla se nepričakovano razširi v manjšo ravan. Stopimo ob vodoravne plasti peščenjaka, izpod katerih izvira mezeča voda. Strmimo v silhueto nad gladino tolmana; izza razpadajočega

debla se prikaže ... Indiana Jones! Do pasu gol stoji v vodi in se režeč nastavlja fotoaparatu! Posedemo po skalah, Indiana - Ivo se pridruži prijetnemu kramljanju. Svet dobiva znane obrise. Pred nami je kopanje. Odločimo se za tolmun ob poti. In potem še pot nazaj... civilizacija nam pride naproti.

